

ČAKAŤ, ABY SA ZJAVIL ON SÁM

Preto povedia toho dňa: Hľa, toto je náš Boh, na ktorého sme očakávali, a vše nás spasil; toto je Hospodin, na ktorého sme očakávali! Plesajme a radujme sa v Jeho spasení!(Izaiáš 25:9)

V tejto pasáži máme dve vzácne myšlienky. Jednou je, že toto je jazyk Božieho ľudu, ktorý zjednotene na Neho čakal; druhou, že ovocím ich čakania bolo to, že sám Boh sa zjavil, a tak mohli radostne povedať: **Hľa, toto je náš Boh, ...toto je Hospodin. Moc a požehnanie zjednoteného čakania** je tým, čo sa potrebujeme naučiť.

Všimnite si to dvakrát zopakované - **na ktorého sme očakávali**. V určitom problematickom období sa srdcia ľudí k sebe priblížili a nemajúc žiadnu ľudskú nádej, či pomoc, sa nastavili s jedným srdcom čakať na svojho Boha.

Nie je toto tým, čo potrebujeme v našich cirkvách a zhromaždeniach a modlitebných stretnutiach? Nie sú potreby cirkvi a sveta dosť veľké na to, aby sme to vyžadovali? Nie je v cirkvi toľko zlého, na ktoré nestačí žiadna ľudská múdrosť? Nemáme rituály a racionálnosť, formálnosť a svetskosť, ktoré okrádajú cirkev o jej moc? Či kultúra a peniaze a pôžitkárstvo neohrozujú duchovný

život? Nie je moc cirkvi úplne nedostatočná na to, aby jednala s mocnosťami nevernosti, nepravosti a mizérie v kresťanských krajinách i v pohanských národoch? A či nie je zaopatrenie v zaslúbeniach Božích a v moci Ducha Svätého, ktoré dokážu naplniť tieto potreby a dať cirkvi tú istotu prinášajúcu upokojenie, že cirkev robí všetko, čo od nej On očakáva?

Nebolo by **zjednotené čakanie na Boha** ohľadom zaopatrenia Jeho Ducha tým potrebným požehnaním? Nemôžeme o tom pochybovať. Zmyslom cieleniejšieho čakania na Boha na našich zhromaždeniach by malo byť to isté, čo pri našich osobných časoch uctievania.

Výsledkom by bolo hlbšie presvedčenie, že **Boh musí a aj urobí všetko** - znamenalo by to pokornejší a trvalejší vstup do našej vlastnej bezmocnosti a potrebu úplnej a neustálej závislosti na Ňom. Musíme si

vypestovať vedomie toho, že najzákladnejšou vecou je dať Bohu Jeho miesto úcty a moci. Toto čakanie na Boha tak prinesie očakávanie s dôverou, že Boh zjaví skrze svojho Ducha tajomstvo svojho prijatia a prítomnosti a v správnom čase i prejavenie svojej spasiteľnej moci.

Cieľom je priviesť všetkých na modlitebných a uctievacích zhromaždeniach do hlbokého pocitu Božej prítomnosti, aby keď sa rozídu, mali zážitok, že sa **stretli s Bohom samým**; že nechali všetky požiadavky u Neho a že teraz čakajú v utíšení, kým On nedokončí prácu svojho spasenia.

Tento zážitok je popísaný v našom texte. Naplnenie jeho slova môže nastať Božou mocou takým do oči bijúcim spôsobom, že všetci volajú, **Hľa, toto je náš Boh,...toto je Hospodin**. Keď si Boží ľud uvedomí Jeho prítomnosť počas toho, ako čaká, jeho duša môže zažiť a vo svätom úžase prehlásiť to, čo cíti: **Hľa, toto je náš Boh,...toto je Hospodin**. Toto je niečo, čo nám príliš často na našich bohoslužobných stretnutiach chýba.

Zbožný služobník nemá ťažšiu, vážnejšiu, či požehnanejšiu úlohu, ako viesť svoj ľud stretnúť sa s Bohom a priviesť každého jedného do kontaktu s Ním ešte skôr, ako sa dostane kázať. A tak teraz sme tu my všetci pred tvárou Božou – tieto Kornélieve slová ukazujú ako boli Petrovi poslucháči pripravení na príchod Svätého Ducha (Sk 10:33). **Čakanie pred Bohom; čakanie na Boha a čakanie s Bohom sú tou jednou podmienkou, aby Boh zjavil svoju prítomnosť.**

Spoločenstvo veriacich sa môže stretávať s týmto jedným cieľom, aby sme si navzájom pomohli s obdobím ticha, kedy čakáme na Boha samého. Takto si môžu ľudia otvárať srdce pre čokoľvek, čo im Boh chce zjaviť o zle; o Jeho vôli, o nových oblastiach práce, či nových metódach práce. Veľmi skoro tak získajú dôvod povedať, **Hľa, toto je náš Boh, na ktorého sme očakávali, a vše nás spasil; toto je Hospodin, na ktorého sme očakávali! Plesajme a radujme sa v Jeho spasení!**

len očakávaj
mlčky, moja
duša, na Boha!